

## Chương 1

### Cuộc Sống Tẻ Nhạt Năm Hai Mươi Tám Tuổi

**Đ**ang thoãn thoắt gõ một văn bản, màn hình máy tính bỗng tối đen, tôi nhìn thấy cái bóng mờ mờ của chính mình, người ngậy ra như phồng. Trong tuần này, đây là lần thứ ba mất điện, mà lần nào cũng vào đúng ba giờ chiều.

Trương Đình đang tựa lưng ngồi trên ghế, dáng vẻ uể oải như người sắp chết, nghe thấy tiếng tôi thở dài liền mở mắt, hỏi: “Lại mất điện rồi à?”

Tôi đang thăm đếm đến mười lăm, quả nhiên Từ Nam xuất hiện trước mặt tôi, thở hốt hên. “Chuyện gì vậy? Tôi đang làm thí nghiệm.”

Từ Nam là giảng viên, đang giảng bài cho năm thực tập sinh ngoại quốc ở dưới lầu, theo cách nói của anh ta thì việc mất điện này mang tầm ảnh hưởng quốc tế đấy.

Tôi không nhiều lời, mặt thản nhiên, nhắc máy gọi thẳng đến bộ phận thiết bị. Anh chàng thợ điện trẻ tuổi liền kiểm tra qua loa rồi lập tức gọi tới sở điện, thì ra là do sự cố từ đường dây bên ngoài.

Tôi và Từ Nam cùng đi đến bộ phận quản lý điện lưới của tòa nhà.

Nhân viên quản lý điện lưới nhanh chóng đến kiểm tra, nhưng mất nửa tiếng mà vẫn không tìm ra nguyên nhân, giống hệt ba lần trước.

Từ Nam thở dài, buổi lên lớp lần này lại bị hủy vì mất điện rồi.

“Họ vốn không muốn đến Trung Quốc mà muốn đi Nhật Bản, Mỹ, ở đâu cũng tốt hơn ở đây.” Anh ta lại bắt đầu lảm nhảm mấy câu nói nhảm tai muôn thuở.

Xem đồng hồ, đã hơn bốn giờ chiều rồi, tôi không chịu nổi sự phiền nhiễu của anh ta, bèn ngắt lời: “Tôi thấy hôm nay chắc phải về thôi. Anh hãy an ủi những người bạn quốc tế nhé!”

Từ Nam vốn chẳng còn tâm trạng nào để nói đùa, chỉ nhú mày rồi đi.

Tôi còn nán lại để tán gẫu vài câu vô vị với mấy anh thợ điện, hy vọng biết được chính xác khi nào chuyện điện đóm được giải quyết, nhưng mười phút sau vẫn thấy chỉ uổng công.

Trên đường về tòa nhà, tôi thăm tháy kinh ngạc, mình đang yên đang lành làm một quan văn, bây giờ lại tự dưng trở thành tạp dịch vừa văn vừa võ.

Trong văn phòng tối mờ mờ chỉ có Trương Đình đang uể oải nằm bò ra bàn, trông giống hệt một con cá mắc cạn, đang thở hắt ra. Cô ấy đang mang thai, mà phản ứng của người có thai thật dữ dội. Cô ấy đã từng thề sống thề chết, đợi đến khi con chóc con trong bụng chào đời, nhất định sẽ tét vào mông nó mấy phát cho hả giận.

Tôi vấp phải chậu hoa trên hành lang, đau đến lặng người.

Trương Đình cố đứng dậy, đi đến hỏi thăm. Tôi xua tay với cô ấy. “Không sao, không sao đâu!”

Điện thoại trên bàn chợt đổ chuông, tôi cố gắng kìm nén cơn đau để đi nghe điện. Đúng là đoán chẳng sai mà, là sếp, có lẽ Từ Nam đã báo cáo chuyện này. Tôi vâng vâng dạ dạ một hồi, không cần nghe cũng biết anh ta đang giao việc gì, chẳng qua là yêu cầu tìm hiểu nguyên nhân, lại hỏi xem khi nào thì có thể giải quyết triệt để chuyện này... Toàn là những lời vô ích, mấy người ở sở điện còn chẳng biết, tôi biết làm sao được. Nhưng ai bảo anh ta là sếp chứ? Tôi chỉ có thể vênh tai lên nghe, đoán xem bây giờ anh ta đang ở văn phòng tại Hồng Kông hay đang ở Đào Đại Hoa Viên của anh ta.

Nghe giáo huấn xong, tôi quay lại thì thấy Trương Đình đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt vượt qua bãi cỏ xanh dưới lầu, nhìn thẳng vào công xưởng cách đó khoảng hơn trăm mét, lầm bầm: “Bên đó vẫn có điện, hay là chúng ta đi mượn địa điểm?”

Tôi đáp một tiếng, chưa cần nói bên họ là nơi tác đất tác vàng, chắc gì đã cho mượn, cho dù có cho mượn thì cũng không thể mang dụng cụ thí nghiệm sang được, mấy thứ đồ ấy phải nặng đến vài tấn, di chuyển quá khó khăn.

Chúng tôi làm ở bộ phận Chăm sóc khách hàng của công ty, tổng công ty ở Thượng Hải, kiếm tiền ào ào như nước nên đã bỏ ra mấy triệu tệ để xây dựng một tòa nhà cao tầng bên cạnh bãi đất trống và công xưởng.

Chuyện này rất giống với chi tiết hai phủ phía đông và phía tây trong *Hồng lâu mộng*, chỉ là rõ ràng “phủ” của chúng tôi không đủ thực lực, nhân sự ít ỏi, không có khả năng cạnh tranh. Cơ cấu tổ chức thể hiện rõ ràng rằng chúng tôi hoạt động độc lập, nhưng lại cử hai cô gái chân yếu tay mềm về quản lý. Sếp thì ở tận Hồng Kông, hoàn toàn là chỉ đạo từ xa, mỗi tháng chỉ như chuồn chuồn đập nước đến kiểm tra một lần.

Không thể không tìm ông nợ bà kia ở công xưởng để nhờ giúp đỡ, thỉnh thoảng tôi cũng cho bọn họ cơ hội chửi mắng mấy câu, hay thường xuyên tặng quà này quà nọ để lôi kéo những người có liên quan. Vốn cũng ngay gần bên cạnh, hơn nữa đều là người một nhà cả nên tôi chẳng khác nào người vạ năng đá bên đông một ít, lượn bên tây một ít, nhờ thế mà mối quan hệ cũng được mở rộng.

Khi bên công xưởng có chuyện rắc rối, phức tạp đều không liên quan tới chúng tôi, giống như động đất vậy, nếu không ở tâm chấn thì cùng lắm cũng chỉ là thoáng qua, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường, cho nên mọi người vẫn gọi chỗ chúng tôi tiểu đào nguyên<sup>1</sup>. Ai ai cũng tỏ vẻ ngưỡng mộ, nói nơi này lúc nào cũng sóng yên bể lặng, đến nỗi không biết thật giả thế nào. Nhưng mà chốn công sở chẳng khác nào chiến trường, nếu không có dấu vết của “khói súng” thì đúng là chẳng có gì thú vị.

Tôi luôn cho rằng, chỉ những người lòng lạnh như nước thì mới có thể sống cô đơn một mình, mà tôi và Trương Đình thực sự rất thích hợp với cuộc sống như thế này, cả hai đều vô tâm chẳng có toan tính gì, cũng chẳng có mơ ước được thăng quan tiến chức, chỉ có một chuyện bất đồng duy nhất là cô ấy đã kết hôn, còn tôi thì chưa.

Một ngày sắp trôi qua.

Tôi ngồi trên xe của công ty, tâm trạng hơi buồn bực. Mặc dù những chuyện hôm nay không phải lỗi của tôi nhưng cuối cùng sếp vẫn có ý trách móc, tóm lại tôi cảm thấy không được thoải mái. Với kinh nghiệm hơn hai năm làm việc, nếu gặp phải phiền phức như hôm nay, tôi không nên lúng túng như một người mới như vậy, những lời nói khó nghe cũng chỉ như gió thoảng qua tai, không thể làm mình bị tổn thương được. Nhưng tôi vốn là người không kiềm chế được cảm xúc, vẫn không thể nào vui lên được.

Hai mươi tám tuổi, tốt nghiệp đại học chính quy, tôi tự nhận mình là người có nhan sắc khá, vóc dáng trung bình, nghề nghiệp là tạp dịch, không có lấy một người dưới quyền. Vấn đề cá nhân còn chưa giải quyết, đến hôm nay, ngay cả một người bạn trai tôi cũng chưa tìm được.

Hồi mười hai tuổi, tôi từng nghĩ đến một ngày nào đó mình sẽ hai mươi tư, bước vào cái tuổi bắt đầu tàn lụi sau thời kỳ thanh xuân huy hoàng nhất. Chớp mắt, tôi đã hai mươi tám tuổi, ngay cả một khát vọng mơ hồ cũng không có, lúc nào cũng ngẩn ngơ, ngây ngốc.

Sau hai mươi lăm tuổi, tôi thấy một ngày trôi nhanh như giở trang sách, thoáng cái đã thấy mình già đi. Ngẫm lại thấy thật vô vị, cõi lòng chưa già mà đã yếu, có lẽ nó thực sự bị tổn thương nhiều lắm.

Ở nhà mẹ đang đợi tôi về ăn tối.

“Bố đâu ạ?” Tôi tùy tiện hỏi.

Mẹ tôi còn chẳng thèm ngẩng lên. “Ông ấy ăn xong là đi ra ngoài rồi.”

Năm ngoái chia tay với Lý Mỗ, tôi và bố đã tranh cãi một trận ra trò, từ đó trở đi, hai bố con như người dưng, chỉ vì Lý Mỗ là con trai chiến hữu của ông. Tôi quyết định như vậy đã làm rạn nứt tình cảm giữa hai người họ.

Đối với chuyện này, tôi cũng chẳng biết nói gì. Chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng, đây là nhận thức chung của thế hệ chúng tôi, nhưng ở thế hệ của bố mẹ điều này dường như rất khó chấp nhận, lúc nào cũng trách móc chúng tôi chỉ biết nói mà không biết làm, động đến việc gì cũng chần chừ, do dự.

Tôi cảm cúi ăn cơm, cũng không nói gì nhiều, chỉ nghe mẹ nói chuyện đồng chuyện tây một hồi. Lúc sắp ăn xong bữa cơm, mẹ tôi bỗng hỏi: “Tú Nghiên, thứ Bảy tuần này con có thời gian không?”

Tôi ngần người, trực giác mách bảo tôi rằng nhất định mẹ lại tìm cho tôi một đối tượng xem mặt mới.

Quả nhiên, mẹ tôi nói tiếp: “Hôm trước, mẹ tình cờ gặp cô Phùng, cô ấy nói cơ quan của con gái cô ấy có một anh chàng rất đợc, mới ba mươi tuổi, lại là tiến sĩ. Con người cậu ta cũng rất chững chạc, bố mẹ đều là giáo viên...”

“Tiến sĩ ư? Công ty con có cả tá, thậm chí có cả người từ nước ngoài về.” Tôi lập tức ngắt lời mẹ. “Chuyện này phải xem duyên phận, không thể vội vàng đợc.”

“Con không đi gặp người ta, làm sao biết là không có duyên phận?” Mẹ tôi sầm mặt nhưng tôi cũng chẳng sợ. Bà vốn là người khẩu xà tâm Phật, nếu không phải vì thực sự sốt ruột thì sẽ không thúc giục tôi như thế này. Lúc nào bà cũng nghĩ cho tôi, dù quan hệ giữa tôi và bố đã trở nên đóng băng thế này.

“Mẹ, mẹ phải có niềm tin vào con gái của mẹ chứ! Không đến hai năm nữa, nhất định con sẽ đi lấy chồng, đợc chưa ạ?” Tôi đưa tay vỗ ngực thề thốt, nhưng thực ra trong lòng cũng không chắc chắn, nói vậy chỉ là để mẹ tôi đỡ sốt ruột mà thôi.

Mẹ tôi mặc kệ không quan tâm đến tôi nữa. Tôi biết trong lòng bà cũng đã thoải mái hơn rồi.

“May cho con, đây là mẹ, đổi lại là bố con mà xem, có lẽ con đã bị ông ấy đánh cho no đòn rồi!”

Tôi cười hì hì. “Bây giờ bố không quan tâm đến con cũng có cái tốt đấy chứ, không can thiệp vào mọi chuyện của con, con càng đợc tự do tự tại.” Nghĩ một lát, tôi lại nói với mẹ: “Mẹ đừng nói nữa, thứ Bảy tuần này con thực sự không có thời gian đâu. Ôn Tĩnh mới từ Anh về, muốn hẹn gặp con.”

Mẹ tôi chớp chớp mắt, vẻ mặt có chút ưu tư không dễ nhận ra. Tôi có thể cảm nhận đợc đó là một chút áy náy, thực ra điều này hoàn toàn không cần thiết.

Bố của Ôn Tịnh và bố tôi vốn là đồng nghiệp trong một nhà máy quốc doanh. Chức vụ của bố tôi cao hơn bố cô ấy. Sau này tiến hành cải cách mở cửa, tình hình trong nhà máy cũng ngày càng thay đổi. Lúc đó việc một cá nhân đứng ra nhận thầu thường thấy ở nhiều công ty, nếu xét về nhân cách và thực lực thì bố tôi hoàn toàn có thể làm việc này, chỉ có điều bố và mẹ tôi vốn là người làm việc gì cũng cẩn trọng, dè dặt, không dám mạo hiểm. Cuối cùng, nhà máy được bố của Ôn Tịnh mua lại, trở thành doanh nghiệp tư nhân, ngày càng được mở rộng. Đến hôm nay, bố cô ấy đã trở thành một doanh nhân thành đạt.

Mấy năm sau, bố tôi còn phải đối mặt với vấn đề cắt giảm biên chế, từ đó ông sống ẩn mình ở quê, đó cũng là lý do tại sao tính khí của ông ngày càng tệ.

Mẹ tôi cũng canh cánh trong lòng. Con người vốn là như vậy, nếu không có cơ hội thì sẽ cảm thấy bất an, nhưng khi cơ hội rành rành ngay trước mắt thì lại để cho nó qua đi. Đó mới là điều khiến chúng ta phải ân hận cả cuộc đời.

Nhưng những chuyện này chẳng làm ảnh hưởng tới tình bạn giữa tôi và Ôn Tịnh. Ôn Tịnh nhỏ hơn tôi hai tuổi, chúng tôi chơi cùng nhau từ thời tóc còn để chỏm. Mặc dù sau này cô ấy và tôi không thường xuyên gặp gỡ, thậm chí cô ấy còn ra nước ngoài nhưng chúng tôi chưa bao giờ cắt đứt liên lạc. Từ thư viết tay đến thư điện tử, sau bao lần thay đổi, có lẽ chúng tôi đã có thể xuất bản cả một cuốn *Ulysses* rồi.

“Lần này về, nó còn đi nữa không?” Mẹ tôi hỏi. Thực ra bà cũng rất quý Ôn Tịnh, một cô gái ngoan ngoãn, xinh xắn, thậm chí bà còn coi Ôn Tịnh như con gái của mình.

“Con không biết. Con bé nói lần này về là quay về nguồn cội. Đấy mẹ xem, thanh niên thế hệ chúng con cũng rất yêu nước đấy chứ!” Tôi vừa nuốt ngụm canh vừa nói.

“Này, vậy còn A Hải nhà họ Chung thì sao? Chẳng phải nó cùng Ôn Tịnh sang Anh sao? Lần này có về không?” Trí nhớ của mẹ tôi quả thực rất tốt, hoặc có thể nói, bà rất quan tâm những vấn đề liên quan đến đám con trai xấp xỉ tuổi tôi.

Chung Tuấn Hải, con trai của giám đốc tòa án nhân dân ở một thành phố bậc trung - Chung Cù. Trước đây nhìn thấy thông báo xử bắn dán trên tường, bên dưới con dấu màu đỏ tươi là chữ ký của giám đốc tòa án, người nắm quyền sinh quyền sát, quyền cho quyền nhận, khó tránh khỏi khiến người khác có cảm giác sợ hãi, dè chừng.

Thực ra hai mươi năm trước, Chung Cù cũng chỉ là một viên chức bình thường. Ba nhà chúng tôi cùng sống ở một khu chung cư nơi ngoại ô thành phố, ba đứa trẻ chúng tôi cùng nhau chơi đùa, cùng nhau lớn lên. Chỉ là sau đó, hoàn

cảnh mỗi nhà một khác, nhà họ Ôn và nhà họ Chung ngày càng khấm khá, trước sau rồi cũng chuyển đi nơi khác, chỉ còn nhà tôi ở lại khu chung cư cũ với mong ước có đủ điều kiện để chuyển đến một nơi ở mới tốt hơn. Từ lâu tôi đã hiểu rằng, mỗi người có phúc phận riêng, càng cầu càng khó đạt được, nhưng bố mẹ vẫn luôn nói với tôi những điều này, dường như họ nghĩ rằng tôi không suy nghĩ thông suốt mà thành ra chán nản.

“Phải cùng nhau quay về chứ! Hai người họ yêu nhau bao nhiêu năm như thế, lần này về chắc chắn sẽ có chuyện hỷ.” Tôi thản nhiên nói, vừa khéo ngắt mạch suy nghĩ đó của mẹ.

Mẹ tôi hơi sầm mặt nhưng lập tức trở lại vẻ bình thường. Tôi thỏa mãn buông bát đĩa, vừa khẽ hát vừa đi về phòng.

Sau khi đóng cửa phòng, cả người tôi mới thực sự cảm thấy nhẹ nhõm. Lúc nào cũng vậy, dù là nói chuyện với mẹ mình nhưng tôi cũng như đang diễn kịch, cảm thấy làm người lớn thật quá bi ai.

Ngồi trước bàn làm việc, chống tay lên má, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu trống rỗng. Một lúc lâu sau, bàn tay trái không nghe lời bắt đầu mò tìm trong ngăn kéo, chạm vào đúng vật thứ hai từ dưới lên, lấy ra một chiếc hộp bánh quy từ chỗ cất sâu nhất, rồi chậm chậm mở ra, trong đó là những tấm bưu thiếp xếp lộn xộn.

Tôi mò mẫm ở đáy hộp một hồi, cuối cùng lấy ra một tập giấy được kẹp bằng ghim, tờ to tờ nhỏ chẳng hề ngay ngắn.

Tôi giờ xem từng tờ.

“Tú Nghiên, tám giờ bốn mươi lăm phút sáng mai có một cuộc điện thoại bàn công việc, cô nhớ nhắc tôi nhé!”

“Tú Nghiên, giúp tôi lưu lại mấy hồ sơ này!”

“Tú Nghiên, tám giờ tối nay tôi sẽ đi Quảng Châu.”

...

Phải đến mười mấy tờ như thế, đều là do tôi lén gom lại, đa số được viết bằng tiếng Anh. Tên tiếng Trung của người con trai ấy hơi buồn cười.

Nếu lạc khoản đề ba chữ “Vệ Lê Quân” mà không có lời giải thích, người khác nhất định sẽ đọc không chuẩn. Ba chữ chính trực như thế, người con trai ấy lại có thể ký thành một chữ ký uốn lượn như bướm bướm. Chữ của anh tròn trịa, người ta nói rằng chữ giống như người, thực chẳng sai chút nào.

“Sếp, em thích anh.” Đó chính là giọng nói của tôi khi bày tỏ, hơi run rẩy, lại có chút căng thẳng mang theo sự ngốc nghếch của “nghe con mới sinh không sợ hổ”.

“... Xin lỗi, tôi không hiểu.” Giọng nói của anh không hề có chút khác thường nào, như thể tôi đang nói chuyện với anh về một vấn kiện cần anh ký tên, nhưng tia sáng trong mắt kia lại đang dần biến mất.

Thực ra tôi cũng đã hiểu được rằng, câu trả lời này chính là đáp án dành cho tôi, mặc dù khéo léo nhưng vẫn khiến trái tim tôi tan vỡ...

Tôi nào phải đối thủ của anh, sống trên giang hồ mười năm có lẽ, còn sóng gió nào anh chưa trải qua? Mặc dù lúc đó tinh thần anh đang sa sút nhưng việc ứng phó với tôi vẫn dễ dàng như trở bàn tay.

“Àm” một tiếng, tôi dùng hết sức đóng chiếc hộp lại, như muốn giữ mấy dòng chữ đó mãi nằm yên nơi đáy hộp.

Trong lòng tôi không còn giống như bị dao sắc cứa vào, mà chỉ là một cảm giác tê tê không gây đau đớn. Rốt cuộc thì ba năm cũng sắp trôi qua rồi. Chỉ có cảm giác khó chịu là còn lưu lại trong tim.

Cảm giác bồi hồi ấy giống như một con dao chặt xương cùn, cứ day đi day lại, cuối cùng cắt đứt sự tự tin của tôi, khiến tôi từ đó chẳng còn chút dũng khí.

Ghi chú:

1. Ý chỉ nơi yên bình.